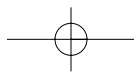
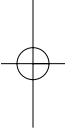
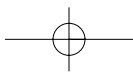
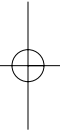
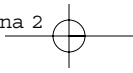
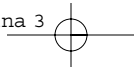

NON SOLUM

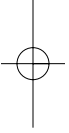

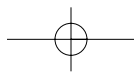

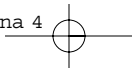
Sergi López
Jorge Picó

NON SOLUM

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2008

© SERGI LÓPEZ I JORGE PICÓ, 2008

© COLUMNNA EDICIONS, S.A.

CARRER PEU DE LA CREU, 4 - 08001 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-0970-4

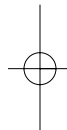
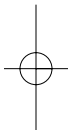
DIPÒSIT LEGAL: B. 44.888-2008

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

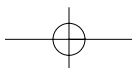
CARRER PEU DE LA CREU, 5-9 - 08001 BARCELONA

IMPRÈS A: LIMPERGRAF, S.L.

www.columnnaedicions.cat

Aquest llibre no pot ser
reproduït, ni totalment ni parcialment,
sense el permís previ escrit de l'editor.
Tots els drets reservats.

Un home entra a escena cantant entre dents un bolero passional. Se'l nota excitat. Obre una porta i, per la manera de fer-ho i introduir-se a l'interior, entenem que arriba a una cita d'amor; comença a despullar-se mentre continua cantant, inventant una nova lletra sobre la música del bolero.

«Na na na...na... nananai... que le dio luz a
mi vida,
ai que n'ets de malparida
enganyant el teu marit... cada dijous a la nit...
Com m'agrada ser el teu objecte sexual
que em maltractis com si fos un animal.

Sergi López i Jorge Picó

Ai mira que n'ets de putot... ben bé és que
t'agrada tot.

Com m'encens el ceballot!»

—Ahhh!

—Ahhh!

—Ah!

—Ah... Qui és, vostè? Què hi fa, aquí?

—Jo... Sóc el veí... del costat... Passava
per aquí i la porta s'ha obert tota sola i jo,
doncs, he mirat a dins i m'he dit: «Ai, no hi ha
ningú»...

—Sí, ja, ja, ja..., el veí del costat... Permeti
que li digui que la seva conducta és molt sos-
pitosa!

—La meva conducta... sospitosa? No sé per
què ho seria més que la seva... Vostè no estava
de viatge? No havia de tornar demà?

—Viatge? Quin viatge?

—Així vostè no és... Això, doncs. Vol dir
que... Qui és, vostè? Què hi fa, aquí?

Non Solum

—Jo... sóc... el lampista... despullat. No veu que faig uns petits gestos de lampista? Faig aquesta feineta, en tinc per dos minuts i marxo.

—Ja, és clar, sí, el lampista... el lampista... despullat?

—Sí, sí..., sí..., és veritat, despullat... Però no es pensi que vaig despullat estil «mira, aquell va despullat», no, no, nooo... Vaig despullat perquè hem fet una Associació de Lampistes Despullats... A l'estiu anem més fresquets... És una manera d'assumir el nostre cos... iiii... mostrar-lo amb orgull... Només quan treballem, perquè quan estem de vacances anem vestits de dalt a baix...

—Permeti que li digui que la seva conducta també és molt sospitosa.

—Sospitosa...? No veig per què...

—Bé, escolti, vostè acaba de dir que marxava... Doncs vingi, foti el camp.

—Foti el camp vostè!

—Perdoni, però jo ho he dit primer.

—Ah, sí? I què?

Sergi López i Jorge Picó

—Miri, vostè ha arribat abans que jo, per tant, trobaria lògic que també marxés abans que jo.

—Vostè ho troba lògic?

—Vostè ha dit que marxava, jo també marxo, és a dir, que marxem tots dos.

—Molt bé, conjugat!

—Faci el favor de passar...

—Ep, no em toqui!

—D'acord... Si us plau, passi...

—Molt bé... Però passi vostè...

—No, no, vostè primer.

—No, jo darrere.

—No, darrere no, que tinc unes manies...

Passi, home, passi.

—No, passi vostè...

DING DONG!

—Ahhh!

—De què s'espanta?

Non Solum

—No, si jo no m'espanto...

—Perdoni, però vostè ha fet un crit d'algué que s'espanta.

—És que han trucat al timbre.

—La lògica diria que hauria d'anar a obrir.

—Jo tot sol?

—Si vol ja l'acompanyo.

—Gràcies... Obro, doncs.

—Sí, sí, obri, jo no tinc res a amagar.

—Jo tampoc... Obro, eh? Però que consti que és perquè vostè ho ha volgut.

Obre la porta. Entra un tercer home cantant entre dents el mateix bolero que al principi. També se'l nota excitat.

—Aaaah!

—Aaah!

—Qui són vostès i què hi fan, aquí?

—Jo sóc el veí del costat, que passava per aquí, la porta s'ha obert... Ell és un lampista.

Sergi López i Jorge Picó

—Un lampista... un lampista despullat?

—Sí, és veritat, és un lampista despullat, però no el jutgi durament per aquesta circumstància... És la seva opció de vida. Oi que sí, lampista?

—Sí, sí... Bé... Opció de vida... El que passa és que fa poc de temps que practico i encara em fa una mica de vergonya... Per això em tapo... els ous... Però ja marxàvem, oi veí?

—Sí, sí, marxem...

—D'aquí no es mou ningú... Permetin que els digui que la seva conducta és molt sospitosa!

—Doncs miri que la seva...

—La meva?

—Home, tornar de viatge abans d'hora i sense avisar... També és sospitós...

—Viatge... Quin viatge?

—Eh, aquest tampoc no ho és...

—Tens raó, qui és vostè? Què hi fa, aquí?

—Jo... Doncs treballo... pel cadastre...

—Eh?

Non Solum

—Sí, em desplaço, localitzo una façana... la medeixo i, segons els centímetres, pam!, pagues. No hi ha res de més normal avui dia... Perdonin una cosa: fa una estona que me'ls estic mirant i vostès dos tenen alguna cosa familiar... Ah, és clar! Vostès dos deuen ser germans.

—No, no, no: germans no, som amics.

—Eh, eh, eh, amics, amics, amics! A poc a poc, eh?, que fa cinc minuts que ens coneixem. Som coneguts... i encara amb prou feines, som conegudillos...

—Ah, sí? Així no són germans... És curiós. Trobo que s'assemblen molt. Escolti'm... Es podrien acostar una mica més...? Vostè també, si us plau... Acostin-se. Una mica més, una mica més, més... més... És impressionant, vostès dos són idèntics!

—Idèntics? No, home, no. Com idèn...? Hòstia! Vosaltres dos sí que sou iguals!

—Eh, eh, eh! Escolta'm, em deixes en pau? Jo sóc autònom, jo vaig a la meva, i vosaltres... Vosaltres sí que sou clavats.

Sergi López i Jorge Picó

—No, no, tu i jo ens assemblem, però vosaltres sou iguals.

—No. Som nosaltres que ens assemblem i vosaltres sou els clavats.

Tots tres parlen alhora creant un batibull de vosaltres i nosaltres incomprensible.

—Hòstia!.. Som tots tres iguals! Què està passant, aquí?

DING DONG! (Entra un quart home.)

—Qui és vostè? Què hi fa, aquí?

—Jo... sóc un altre.

—Diu que és «un altre»...

—Un altre?!

—Sí, sí, això ha dit.

—Ah, deixa-me'l a mi... Així, doncs, vostè és un altre. Felicitats. Que fàcil seria la vida si poguéssim anar pel món dient: «No, no, jo no sóc

Non Solum

jo, jo sóc un altre». Quina covardia, quina falta de responsabilitat, permeti'm que li digui, li diré la frase: permeti'm que li digui que la seva conducció és molt ambigua... No ambigua, vull dir que la seva... això, conducta, no és una conducta d'allò que la veus i dius: «Collons, quina conducta!», no! És més aviat un tipus de conducta que ja des de lluny dius: «Atenció amb aquesta conducta!».

—Lampista!

—Quèèè?

—Mira, no t'hi has fixat?

—En què?

—Aquest senyor és igual que tu.

—No, igual que jo, no. En canvi trobo que s'assembla molt al del cadastre.

—Ah, sí? Doncs jo penso que s'assembla més a tu que no pas al del cadastre.

—No hem quedat que érem tots tres iguals? Doncs repartim responsabilitats.

—Fés una cosa, lampista, posa't al seu costat, i així podrem comparar.

Sergi López i Jorge Picó

—(En un exabrupte.) No vull!

—Escolta'm, lampista, ens coneixem de fa poc, però crec que hauries de fer un esforç per corregir aquest caractot que tens i prendre't les coses una mica... més positivament... Posa't al seu costat.

—Però per què?

—Posa't-hi, no preguntis tant.

Es posa al seu costat.

—Bé, què? Teniu alguna cosa a dir o hem d'estar gaire estona aquí juntets?

—Són clavats, eh, cadastre?

—I tant, com dues gotes d'aigua.

—Eh, eh, eh... Vosaltres sí que sou clavats... Són ells dos que semblen dues garrafes d'aigua.

—És lògic. Tots quatre som el mateix.

El lampista fuig.

Non Solum

—Què et passa, lampista?

—M'en vaig, foto el camp! Estava més tranquil a Vilanova.

—Però escolta, què et passa?

—Que no entenc res del que està passant. Mira, jo sóc lampista, la meva vida sempre ha estat molt més simple, jo treballo amb cables, els cables no van més enllà... Els cables no pensen... Tens tres fases i un neutre... Fase, fase, fase. Com es diu? Trifàsic! Però aquí un arriba i diu que ell no és ell, sinó que és un altre, l'altre, que tots dos som iguals... A mi se m'escapa tanta transcendència!

—Ho veus com hauries de vigilar aquest caractot que tens... Acabaràs fotut del fetge. És molt senzill: el que està dient aquest senyor és que tots quatre som el mateix, però no el mateix en el sentit que som un, sinó que som el mateix però... som... quatre..., oi?

—Quatre no. Som més de quatre.

—Més de quatre?

—Sí, molts més.

Sergi López i Jorge Picó

—Però quants? Més de deu?

—Sí.

—I més de cent?

—Sí. Bastants més.

—Però quants!?

—No ho sé. No ens hem comptat mai... Sempre n'hi ha algun que... o té un curset de macramé..., o algun compromís... És difícil que tothom hi sigui alhora...

—Escolti, no em deu estar dient que som més de mil, és clar?

—I tant!

—Més de mil? Això és terrible, però quants?

—No ho sé, li estic dient.

—Mulli's una mica collons, digui un número!

—...El sis.

—El sis és més petit de mil.

—És que m'ha posat tanta pressió que acabo dient qualsevol bajanada...

—Bé, i on són? Els sis o mil sis... tots aquests.

—No ho sé, deuen ser per aquí.

Non Solum

—Per aquí... On?

—No ho sé, deuen estar al caure.

—Al caure, al caure d'on? Què està passant aquí?

DING! DONG!

—Hola!

—Hòstia! Lampista, has vist? Un altre d'igual que tu.

—No, no, igual que jo, no, igual que el del cadastre...

DING!DONG!

—Hola, què tal?

DING!DONG!

—Bona nit, què hi ha, nois?

Sergi López i Jorge Picó

Van sonant timbres, obrint-se portes i apareixent més homes. De cop, piquen a la porta. Toc, toc, toc, toc, toc, toc!

—Qui hi ha?

—Som nosaltres!

—Quants sou?

—Setanta-tres.

—Que sou tots iguals?

—Síííí!

—Doncs endavant, passeu, passeu, passeu...

—Això és casa vostra, entreu, entreu...

—Mira, tu ets igual.

—I tu també.

—Hòstia, aquell d'allà és molt igual!

—Hi ha un munt de paios repetits!

—I som tots iguals!

—Som tots iguals, som tots iguals! Ningú no entén res!, però és igual! Som tots iguals! Som tots iguals!

—No, jo sóc diferent!

Non Solum

Silenci general.

—No, no, jo no he estat.

—Qui ha parlat, doncs?

—Era per aquí?

—No, no, aquí som tots iguals.

—Aquí, aquí, ha estat aquest... Deixeu-lo parlar.

Murmuris generals.

—M'agradaria aprofitar l'avinentesa per manifestar la meva diferència.

—Sí, sí, que la manifesti!

—Bé, doncs... Jo... sóc diferent... Jo sóc negre.

—Doncs no ho sembla.

—Ja ho sé, sempre m'ho diuen, és una batalla diària.

—Ja ho veieu, som tots iguals menys un que vol marcar la diferència: és ell...

Sergi López i Jorge Picó

—No, jo també sóc diferent!

—Un altre?

—Oh, mireu.

—Què és això?

—Jo també sóc diferent... Sóc una dona.

—Coi! Doncs vist de fora, t'assembles molt al negre.

—Tens raó... Hola morenet...

—Jo també sóc diferent!

—Encara un altre?

—I què tens, tu?

—Jo... sóc ignorant!

—Ah, sí? I per què?

—Doncs... no ho sé.

—Home, però ben bé deus saber com...

—No, no ho sé.

—Home, si més no, has de saber quan...

—No, tampoc no ho sé.

—Noi, que ets ignorant!

—Sí, ja t'ho deia...

—Jo també sóc diferent! Sóc extremada-

Non Solum

ment agradable... Sí, des de petit. És una cosa natural... Hi ha gent a qui li emprenya.

—Sí, a mi! Què passa?

—Res, res, cadascú és com és.

—Jo també sóc diferent! Jo sóc vegetarià...

—Hòstia, quina putada...

—Jo sóc conductor d'autobús!

—Fabulós!

—Jo sóc majoret...

—Genial!

—I jo sóc lampista!

—I què hi fas, despullat?

—Eeeeh... Aquell d'allà treballa pel cadastre...

—Pel cadastre... I què és això?

—No ho sé, però sona exòtic.

—Però tu sembles molt igual...

—Sí, però també tinc lo meu. De fet, la meva diferència és que jo... només penso a menjar...

—Ah, això també val? Jo només penso a dormir...

—I jo només penso a follar!

Sergi López i Jorge Picó

—Doncs jo només penso en mi! És tot el que m'interessa.

—A mi em passa el mateix, jo només penso en tu...

—Que ets pesat!... Agafa'n un altre, n'hi ha un munt...

—Jurdeferuri, jarderura, jurdeferuri, jarderura.

—Què diu aquell?

—Jo us ho tradueixo. Està dient: «Jo també sóc diferent, sóc finlandès».

—Ah, és de fora.

—Doncs jo sóc d'aquí...

—I jo sóc d'allà...

—Jo no sóc d'enlloc...

—...I jo de tot arreu.

—Jo sóc clandestí!

—Jo sóc il·legal!

—Jo no tinc papers!

—Jo sí, però són de fumar...

—A mi tot m'afecta!

Non Solum

—I a mi tot em rellisca!

—A mi m'agrada l'allioli!

—Eh, eh, eh, un moment, això no val, l'allioli, l'allioli... L'alliolioli no és cap diferència... No, és una salsa. A més no veig on és la diferència. A tothom li agrada l'allioli.

—No, a mi no m'agrada!

—Tu perquè ets raro.

—Sí, sóc raro, és la meva diferència...

—Jo visc a la lluna!

—Jo sóc un sol!

—Jo baixo de la figuera...

—Jo estic sempre als núvols!

—I jo al fons del mar!

—...Jo sóc un gos!

—...Jo sóc un gat...!

—...Jo tinc tres peus...!

—...Jo faig el pi...!

—Un moment, un moment! Silenci!... Si us plau.

—A mi m'agraden els homes!

Sergi López i Jorge Picó

—Molt bé, fenomenal... Silenci! A veure si ens organitzem una mica.

—A mi em falta un bull!

—Hòstia, doncs a mi me'n sobra un! Si vols, te'l llogo...

—Si us plau, nois...

—Escolta, tu ets el de l'allioli? Hòstia, quina gràcia!... Jo també estic a fons amb l'allioli... El que passa és que jo no li poso all...

—Ah, no?

—No.

—Home, llavors no és allioli.

—No sigues tancat. És allioli sense all...

—Silenci, nois!

—Sí, sí, perdó, perdó... Perdó, perdó... És que tenim la mateixa diferència... És curiós, és una diferència que ens uneix... Perdó... Sí, sí, d'acord... Perdó...

Continuen comunicant dissimuladament sobre l'allioli.

Non Solum

—Nois, voleu parar amb l'allioli?, hi ha coses més importants que l'allioli!

—No, per a nosaltres, no!

—Ja, però no esteu sols... —amb to assembleari:— Estimats amics... El que està passant aquí no s'entén de cap manera ni té cap sentit.

—Qui és, aquest? Qui l'ha votat?

—Silenci, deixeu parlar...

—...No s'entén... No té cap sentit, però forçosament tot això no pot ser un fet banal... Ha de ser un signe...

—Oh, que bé que parla!

—Què vol dir «banal»?

—Banal... un «banal de rica miel»...

—L'única cosa que podem fer per intentar comprendre és constatar evidències.

—Sí, sí, constatem evidències...

—Podem constatar que per una banda som tots iguals.

—Sí, sí, sí..., som tots iguals! Som tots iguals!

Sergi López i Jorge Picó

—Un moment, un moment... I també sembla que al mateix temps som tots diferents...

—Sí, som tots diferents! Som tots diferents!

—Ho trobo contradictori!

—Silenci... La qüestió seria: per què som aquí? Què hi fem, aquí? Us diré més «aquí»... On és aquí?

—Aquí darrere no s'ha sentit!

—Deia que som aquí, d'acord... Però on és..., Què som?... Aquí on som?... Ara que estem... Aquí que estem...

—Ara s'ha sentit, però no s'ha entès res!

—Vull dir que on som, aquí? Algú en té alguna idea?

—Tants païos amb camisa blanca deu ser un casament.

—No, home, no...

—Potser és un concert!

—Calla! Un concert? Si no hi ha ni música!

—I si fos el Paradís?

Non Solum

Murmuri de sorpresa.

—...El Paradís, sí! D'entrada ningú no pot dir el contrari, perquè ningú no ho ha vist. D'altra banda, no sé si us heu fixat que tot és pla... No hi ha obstacles... Tot sembla infinit... La temperatura és agradable, no fa ni fred ni calor...

—Ah, collons, això tu, jo estic suant com un tocino.

—El Paradís?... No home, no!... El Paradís no pot ser. Si fos el Paradís estaria ple de paies en boles... En qualsevol cas, és un Paradís de merda, aquí l'únic que hi ha en boles és el lampista... Hola, lampista! Què! S'hi està bé, aquí al Paradís?

—Doncs la veritat és que al principi em costava, però ja m'hi començo a acostumar.

Nota la mirada libidinosa dels altres.

—Ei... Cadastre, no tens res a dir, tu, d'això del Paradís?

Sergi López i Jorge Picó

—El Paradís no ho sé, però... I si això fos...
el centre de l'Univers?

Pausa transcendental.

—Aalaaa!

—Gilipolles...

—Burroooo!

—Idiota!

—El centre de l'Univers... El centre del meu
cul!

—Del cadastre havies de ser, capullo!

—Espereu, espereu... Nois, tranquils... No-
més és una idea, no heu de tenir por de les ide-
es d'aquesta manera... El centre de l'Univers...
Jo trobo que és una idea interessant... És clar, el
centre de l'Univers! I si és això el centre de l'U-
nivers? El lloc on el fet de ser igual... i dife-
rent... és el mateix?

Una segona pausa transcendental.

Non Solum

—Ara s’ha posat a reflexionar...

—Sí, però no hauria de ser notícia reflexionar de tant en tant... Mira, ja que ho dius... Ara mateix vull veure tothom pensant. Vinga, vinga, tothom pensant, va nois, a pensar!

—Pensar? Així en fred?

—Sí.

—Però... Ens farem mal.

—No, home, no.

—Es pot pensar així?

—Sííí.

—I així? Que es pot pensar, així?

—També. Cadascú pot pensar com vulgi.

—Ahgr, ahgrh...

—Tu, no pensis tan fort, que et faràs mal.

—Molt bé, tothom pensant, així, en silenci, molt bé... Eh, vosaltres dos, que ja ens coneixem, cadascú que pensi les seves coses, no us copieu els pensaments l’un de l’altre...

—Eh, vostè... Sí, sí, vostè... No, vostè, no! Darrere seu, darrere... Sí, vostè, vostè no està pensant!

Sergi López i Jorge Picó

—Eeeeh, és que jo...

—...No, no, no, vostè està fent veure que pensa, però no està pensant de veritat...

—...És que jo, la veritat, a mi, tot això... Ho sento.

Comença a marxar.

—On va?

—Facin, facin! No vull molestar.

—Però no marxi!

—No, si no marxo, només és que me'n vaig.

—Però estem tots junts.

—Ja, però jo no us faig falta.

—Sí que ens fas falta, et necessitem.

—No ens deixi...!

—És que no em puc quedar, de veritat.

—Estem buscant respostes!

—Ja... És que jo no em puc passar tot el dia fent-me preguntes!

—Ja, però... I el misteri de la vida?

Non Solum

—El misteri de la vida? És que tinc hora a les 5 h a la gestoria.

—I el sentit de l'existència?

—He de firmar uns papers.

—Però... I tot allò que és espiritual?

—Espiritual?? Sí, sí, a mi també m'agrada molt... El gospel... És que, sabeu, la meua vida no en té cap, de misteri. I és això el que m'agrada. Que és quadrada i feta a mida... Com el meu despatxet... I tinc una prestatgeria a la dreta i una altra a l'esquerre amb un ventiladoret per si fa calor, i una estufeta per si fa fred... I una taula on tinc un pot amb tres llapis: un de verd, un de blau i un de vermell. Tinc de tot. No necessito res més. Si em vull comunicar amb l'Univers... ja tinc Internet. No necessito res més. Jo sóc un tio normal. Jaestic bé comestic. Prefereixo no bellugar-me. Prefereixo quedar-me estàtic. De fet, m'agrada quedar-me estàtic. M'agrada tant que m'hi podria quedar... fins a la mort.

Sergi López i Jorge Picó

Canta «L'home estàtic», lletra i música de Pau Riba.

«Sol de llauna, cel de glaç
dins el calaix d'un armari,
draps de dona i un infant
amb un regust enigmàtic,
ve de néixer, està sorprès,
té uns grans ulls Modigliani,
absents, tristos, verds i oberts
i una vida fins que els tanqui.

»És l'home estàtic, la tristesa el té corprès,
les orenetes faran nius als seuscabells.

»Quan ja té tres anys no surt
a empaitar les papallones,
quan un gos lladra, no fuig,
i els vestits paguen la broma,
quan la neu remou el cel,
ell la mira en lloc de córrer

Non Solum

i li'n queda el rostre ple
com les estàtues de Roma.

»És l'home estàtic, la tristesa el té corprès,
les orenetes faran nius als seus cabells.

»Més grandet troba un ocell
a sobre d'ell, a dalt d'un arbre,
ell no es mou i un excrement
li fa blanc a mitja cara,
troba la nina d'un ull i la voldria per
companya
però no la mira ni acull
i la nina se'n va a França.

»És l'home estàtic, la tristesa el té corprès,
les orenetes faran nius als seus cabells.

»Una noia li ofereix
un clavell per la solapa,
ell se'l mira però no el pren

Sergi López i Jorge Picó

i el clavell se l'endú un altre,
un estiu quan ell ja és gran,
l'amor ve en tres candidates,
ell les mira afalagat
però l'amor té pressa i marxa.

»És l'home estàtic, la tristesa el té corprès,
les orenetes faran nius als seus cabells.

»Un bonic dia d'abril
tot són flors i ell les olora
però surt l'amo d'un jardí
i li fa una cara nova,
descobreix que no està bé
i vol dir-ho a una senyora,
la senyora no l'entén
perquè és mestra d'una escola.

»És l'home estàtic, la tristesa el té corprès,
les orenetes faran nius als seus cabells.

Non Solum

»Han passat anys, s'ha fet gran
i assegut davant la porta
i esperant l'enterrament
d'aquell de la cara nova,
cel de vidre, lluna d'or
dins d'un caixó sense potes
jeu el cos d'un home mort
ningú riu i ningú plora.

»És l'home estàtic, la tristesa l'ha matat,
les orenetes d'ell, mort, fred, han emigrat.

»Es queda immòbil, com un mort.»

—Perdoneu, però...

—Xxxxxt!!

—Collons, que no es pot parlar?

—...No...

—Ni bellugar?

—...No...

—Silenci, nois...

Sergi López i Jorge Picó

—I per què no?

—Cony, que no ho veus? Estem fent el mort!

—I què...?

—Doncs que els morts no es belluguen...

Veus aquesta mà? No es bellugua gens...

—Hòstia, és veritat, sembla morta.

Pausa.

—Cagundéu! Que és avorrit això d'estar mort... Escolta, hem d'estar-hi molta estona, així sense moure'ns?

—Si us plau, silenci aquí al fons.

—Home, depèn.

—Depèn de què?

—Sí, si vols fer-ho bé, bé, bé... Bé... t'hi has d'estar eternament...

—Eternament?!

Dolçament ressuscita.

Non Solum

—Mi-te'l, ja ho veus. Fa dos dies que estava foten bots i avui, xap!, al forat!

—Tant bé que se'l veia...

—I tant! Mira, encara no fa dos dies me'l vaig trobar pel carrer.

—Ah sí?

—Sí, sí... Vam estar xerrant una estona, em va estar explicant uns projectes que tenia, de cremar uns contàiners i rebentar unes ambaixades, tot molt maco, i mira avui...

—Hòstia, tu, no som res...

—...I tant, no som ningú...

—Escolta'm, estic pensant... I si és per això que hem vingut aquí?

—Què vols dir?

—I si ell és només el primer?

—El primer?

—I si darrere seu hi anem tots, l'un darrere l'altre?

—Què vols dir?

—I si hem vingut aquí... per morir?

Sergi López i Jorge Picó

- Per morir?
—Això ja ho sabíem.
—No, però és que és avui.
—Ahh! Jo no vull morir!
—Jo tampoc.
—Jo marxo!
—No! No marxeu! No tingueu por!
—Tinc por...!
—És la fi del món!
—Ens morirem tots!
—Espereu-me! No em deixeu sol!

Escenari a soles. Un temps. Torna a entrar.

—Eh! No et quedis aquí sol, vine amb nosaltres! Eh, que si et quedes aquí et moriràs! Eh, què fas? Què et passa?

—No ho sé. Em sembla que aquí ja hi he estat abans.

DING!DONG!

Non Solum

—Ah, sí, ja me'n recordo... Va ser aquí la primera vegada... Jo acabava d'arribar i no sabia com funcionaven les coses..., per això em vaig quedar quiet quan vaig veure aquella figura estranya que s'acostava, era una criatura molt curiosa, bastant semblant a mi, però diferent... També tenia, com jo, dues prolongacions cap a baix, amb això pla a la punta, i dues cap al costat, amb la mitja dotzena de tentacles a cada punta, i una pilota, aquí com la meva, amb les dues boles blanques, la muntanyeta amb els dos foradets. La seva obertura horitzontal... Era com la meva... Bé, com la meva però diferent: la seva era més inflada, més carnosa... També tenia aquests fils a la pilota, però els seus eren negres i molt més llargs que els meus. I li queien pels costats, com una mena de planta. I s'anaven a posar damunt de dues enormes protuberàncies, situades de manera absolutament simètrica. Més avall, cridava l'atenció, un petit matoll negre en forma de triangle, molt curiós. Aleshores la criatura es va

Sergi López i Jorge Picó

acostar, jo em vaig quedar quiet, fins que va arribar just al meu costat. Recordo perfectament que tal com va arribar va dirigir cap a mi les dues boletes blanques i va tensar l'obertura horitzontal cap als laterals. (Somriu.) Jo, com que no sabia què fer, també vaig dirigir cap a ella les meves dues boletes blanques i vaig tensar l'obertura cap als laterals. Llavors la criatura em va envoltar amb les seves prolongacions i em va començar a fregar... Jo, com que no sabia què fer, vaig fer el mateix... I de seguida vaig descobrir que a la part del darrere, del darrere de la criatura, tenia una forma arrodonida, dividida en dos..., que semblava feta a mida per posar-hi els tentacles. Aleshores recordo que ella va acostar la seva obertura horitzontal cap a la meva i em va fer com una mena d'estranya succió. I seguidament em va anar dipositant petites succionetes al llarg de la meva superfície fins a arribar a la part lateral de la pilota, on va emetre uns sons. Eren una cosa així com... (Emet uns sorolls sensuals vin-

Non Solum

guts de l'Àfrica.) I a mi se'm va escapar: «Oh, i tant... On vas a parar». La criatura, de sobte, es va posar de genolls davant meu. Jo, com que no sabia què fer, doncs vaig fer el mateix. «No, no... », va dir ella, i és clar... Em vaig quedar dret. Aleshores vaig descobrir que m'havia crescut una mena de cosa, un objecte estrany, us prometo que dos minuts abans no hi era, tenia una forma de cilindre, de tub, bastant gran, la veritat, la punta era més aviat arrodonida... I tenia una mena de voraviu al costat... Era com... Com... Com un xampinyó! Com un xampinyó tubular... O com un cilindre xampinyolesc.... De fet, la criatura el tenia agafat amb els seus tentacles i li feia pessigolles amb una mena de petit bistec humit que sortia de l'interior de la seva obertura horitzontal. Pessigolles que compaginava arbitràriament amb alguna mossegadeta. De cop i volta, i de manera màgica, la criatura va posar la seva obertura horitzontal en forma de cercle i va començar a introduir el cilindre xampinyolesc a

Sergi López i Jorge Picó

l'interior, fins a fer-lo desaparèixer del tot! I seguidament el va fer reaparèixer, aaah!!!

I desaparèixer, aaaah... I aparèixer... Aparèixer, desaparèixer... Aparèixer... Desaparèixer, aparèixer... Desaparèixer... No, no, fes, fes... La sensació era tan curiosa que per un moment vaig deixar de fer-me preguntes. I no sé com, em vaig trobar aguantant-li les protuberàncies des del darrere i amb el cilindre xampinyolesc apareixent i desapareixent, des d'una altra obertura! De fet, la forma arrodonida del darrerre empalmava per sota amb el petit matoll triangular. I aquest amagava... millor dit: camuflava una misteriosa escletxa humida, semblant a l'obertura horitzontal, però diferent... Les protuberàncies, a més d'un volum considerable, eren molt suaus i tenien una consistència difícil d'explicar: ni dures ni toves, o més aviat dures i toves allhora... Això! Dures i toves, és a dir, toves però dures. Això sí, he de dir que no eren esferes perfectes: tenien totes dues un petit defecte o im-

Non Solum

perfecció a la punta, molt curiós. Tan curiós que m'hi vaig entretenir una estoneta.

I altre cop per sorpresa, amb un gest ràpid, gairebé diria professional... la criatura em va agafar la base del cilindre amb els seus tentacles, el va treure de l'esclotxa humida i va començar a apretar... a burxar... una altra obertura! Just al damunt de l'obertura humida, allà... Al bell mig de la forma arrodonida, hi havia un forat, petit, ridícul..., minúscul, sense personalitat; l'haguessis vist així tot passant i hauries dit: «Mira, un foradet». Això sí, un forat que fotia una cara d'emprenyat! I l'altra, vinga a burxar! Ving a apretar! I el foradet... El foradet no semblava disposat a acceptar amb lleugeresa la pretesa maniobra; de fet, amb la distància en què em mirava les coses, a mi tampoc no em semblava gaire prudent, vista la desproporció entre el cilindre i el forat. Però la criatura insistia, insistia... I el foradet resistia, resistia, com els de Numància! «*No pasarán*», semblava dir, «Vols entrar?

Sergi López i Jorge Picó

I una polla!», semblava pensar, fins que, és clar, a força d'insistir, d'insistir, el foradet es va anar cansant o es va anar relaxant o se li van passar tots els complexos o digue-li *hache*...

El cas és que en un moment donat la seva tenacitat, la seva resistència, es van dilatar completament... I el cilindre va entrar fins al fons d'una sola investida... Alguna cosa ancestral ha de tenir..., que jo no entenc ni entendre mai, però s'hi estava tan bé que m'hi hauria quedat per sempre... I em va pujar una escalforeta... Ah!, és clar, deu ser això el centre de l'Univers... O potser no, potser només és un signe... Un signe que ens indica el camí del Paradís, aquest lloc on sembla que totes les preguntes tenen resposta... O potser el lloc on no hi ha preguntes per fer... El lloc... On no existeix el dolor... O si existeix, existeix només una miqueta... El lloc on no tens mai por... I on no estàs mai sol... D'aquesta empanada mental en cap moment jo no n'havia parlat amb la propie-

Non Solum

tària de les protuberàncies, però pels seus sorolls i moviments cada cop més generosos, jo tenia la convicció que estàvem completament d'acord. I així m'ho va confirmar arquejant el seu cos. I vam continuar bellugant-nos, completament d'acord. I vam respirar cada cop més ràpid, completament d'acord. I vam tremolar, i vam cridar com a bojos, i vam perdre el món de vista, i vam acabar explotant, completament d'acord! Badaboum! Va caure a terra immòbil... Ahhh...! És morta! L'he perforada, vaig pensar. Aleshores em vaig acostar i va ser en aquell precís instant que vaig sentir que (Ronca.) estava adormida! La porto aquí dins d'aquesta caixeta i sempre m'acompanya. Molt sovint l'obro i la miro com dorm..., moltes vegades penso que un dia la despertaré, però quan la veig així tan adormideta, no goso... Eh, una dona adormida és l'hòstia...

Canta el bolero «Voy a apagar la luz».

Sergi López i Jorge Picó

«Voy a apagar la luz
para pensar en ti
y así, dejar soñar
a la imaginación.

»Ahí donde todo lo puede
donde no hay imposibles
qué importa vivir de ilusiones
si así soy feliz.

»Cómo te abrazaré
cuánto de besaré
mis más ardientes anhelos
en ti realizaré
...te morderé los labios...»

—Xxxxxxt! Eh, eh...! «...Me llenaré de tí... »

—Eh! Hi ha algú..?

—«...Y por eso voy... »

—Eh, on sou?

—«...A apagar la luz... »

Non Solum

- Eh, eeh... Eeeeeh! hi ha algú aquí darrere?
—«...Para pensar en ti...»
—Què passa, què són aquests crits?
—Sóc jo...
—Però què et passa?
—Calla... «Cómo te abrazaré, cuándo te besaré...». Aquí davant hi ha gent asseguda...
—Però què dius?
—«...Mis más...»
—El que sents...
—«...Ardientes anhelos en ti realizaré...»
—Que no...
—«Que sííí... te morderé los labios...»
—...Però si no pot ser.
—«...Me llenaré de tí...». Ja ho sé... «y por eso voy...»
—Si és impossible!
—«...A apagar la luz...». Ja ho sé, que és impossible, però què faig? Crec el que veuen els meus ulls o crec el que em diu un puto lampista?! «Para pensar en tí...».

Sergi López i Jorge Picó

—Escolta, això de «puto lampista» m'ha dolgut!

—Ho sento, però és que els estic veient!

—Escolta noi, prou, fins a aquí hem arribat. Això nostre ha estat molt bé. No pot ser. No puc més, em fots negre. No pots estar tot el dia amunt i avall veient coses que no hi són. S'ha acabat. El món no funciona així. Les coses són com són! I punt!

—Què passa? Què són aquests crits?

—Sóc jo!

—Què et passa?

—És aquell...

—O és aquell o ets tu.

—No, és aquell que em posa negre!

—Sí que fa una cara estranya... I què li passa?

—Doncs resulta que el senyor..., ara, resulta que...: veu gent!

—Que veu gent? Però si això és impossible!

—Ja ho sé que és impossible, no m'ho diguis a mi, digue-li a ell! Jo ja li he explicat, però no

Non Solum

em fa ni cas; li he intentat fer veure que no pot ser, però ell és així, és cabut, fot la banya en un forat i ja no la treu... Igual que son pare!

—Home, potser tu no has estat del tot... eeh... pedagògic.

—Ah, ah, «pedagògic», al tanto, ha arribat l'universitari, gràcies per haver vingut amb la paraula de la setmana: «pedagògic»... És fabulós que vinguis precisament tu aquí a dir-me si jo sóc pedagògic o si no sóc ped... què vol dir pedagògic?

—Pedagògic vol dir que potser has estat una mica massa agressiu.

Es fa una mica de tensió en l'ambient. Tipus «uyuyuyuyuyui».

—Agressiu? M'estàs dient agressiu? Jo no he estat mai un paio agressiu... Jo mai he tingut una natura agressiva... Jo, jo, uufff... Em tornes a dir agressiu i et rebento la cara!

Sergi López i Jorge Picó

—Bé, en aquest cas, no pateixis, que no t'ho tornaré a dir. En canvi, ens pots deixar a tots dos sols?

—I tant! No només us puc deixar, sinó que aquí us quedeu! No us necessito per res! Estic millor sol! Saps per què? Doncs perquè les coses són com són! I punt! Les coses són com són... I punt!

Se'n va cridant.

(Des de lluny:)

—Jo no sóc agressiuuuu!

—Hola! Estàs bé?

—(Bloquejat per la por:) Eh, sí, sí.

—Sí, és veritat que s'hi està molt bé, aquí...

Sol, sense ningú.

—Nooooo... mngentmmm...

—Què dius? És que no t'entenc.

—Senseningúnohihagenta aquí davantasse-
guda.

Non Solum

—Perdona'm, però es que nooo... Què estàs dient?

—Aquí davant hi ha gent asseguda!

—Gent asseguda?

—Ííííí!

—Però això no pot ser.

—Ja ho sé.

—I què fan?

—Estan asseguts.

—Asseguts a terra?

—Noooo! Per terra, nooo! Estan asseguts en una mena de butaques, una al costat de l'altra, totes iguals, formant com una mena de fileres regulars, i aquestes fileres multiplicant-se per si mateixes fins a l'infinit... Com una mena d'espai... Tot ple de gent asseguda... És una visió completament malaltissa. És, perquè m'entenguis, com un espai fet expressament per asseure's i mirar cap a aquí.

—Hòstia, estàs fatal!

—Sí, ja ho sé, però és el que estic veient...

Sergi López i Jorge Picó

—A veure: i què fan aquí, asseguts?

—Estan mirant.

—Mirant cap a on?

—Cap a mi.

—Cap a tu? Estan mirant cap a tu?

—Ííí.

—I ara mateix t'estan mirant?

—Sí, m'estan mirant tots... Menys algun que dorm...

—Vejam, i si et bellugues, et miren?

—Si em bellugo? (Es belluga.)

—No, no, vull dir si et desplaces en l'espai.

—No ho sé, no ho he provat mai.

—Molt bé, doncs, provem-ho. Vine amb mi.

—Camina normal, home. No m'estranya que et mirin, si camines raro. Va, torna a començar.

—Home, és que com que m'estan mirant, em poso nerviós.

—Camina normal, com quan vas pel carrer...

—No, no, no. No camines normal, vas tot gar-ratibat, sembles un cagarro.

Non Solum

—És que no em surt...

—Has de bellugar els braços. Belluga'ls com quan camines...

—Noooo, no, així no, endavant i endarrere.

—Endavant i endarrere...

—No, no, para, para; cada vegada ho fas pitjor! Penses massa. Escolta, deixa que el teu cos s'expressi... Fes com els nens... Els nens quan caminen, no pensen i de manera natural un peu es va col·locant davant l'altre..., i veus, camines normalment.

—Noi, que bé que camines...

—Sí, tinc un *don*.

—Va, prova-ho, no pensis, fes així. (Espol-sant el cap.)

—Això he de fer?

—Sí.

—És una mica gilipolles, no?

—Sí, però som aquí per això. Va, prova-ho!

L'espolsa sense convicció.

Sergi López i Jorge Picó

—No, no «bulubulubulu», no, imagina't que el teu cap és una coctelera... Com si fessis una caipirinha i la sacseges...

—D'acord, ho provo.

—Brrb.

—Bé, estupendo.

—Brbb... brbbb...blublu.

—Vinga, més canya...

—Brbbrrll... bbrbbllbl...

—Més, més!

—BrbbrrlbbrrbbllblBrbbrrlbbrrbbllbl...

—Vinga, ara, a tope! Estàs a punt?

—Bbrbbllbl. Síííííí!

—Quan jo digui tres, caminaràs, d'acord?

—Brbbrrlbbrrbbllbl, d'acord.

—Un, dos i tres, camina!

Caminada surrealista.

—Encara és pitjor! Ara se'n foten a la meva cara!

Non Solum

—Home, no t’ho prenguis tan malament, tampoc no és tan greu.

—Sí, sí, és greu.

—Ah, sí? És greu?

—Sí. És greu perquè fa por.

—Fa por?

—Sí, fa por això de veure coses que no hi són; perquè si veig coses que no hi són, potser les coses que sí que hi són no les veig, o no les entenc. I em fa por llevar-me un dia i no reconèixer la meva habitació. I sortir a fora. I no reconèixer els meus amics ni la gent que m’estima... I sortir de casa i no reconèixer els carrers, i posar-me a córrer sense saber on vaig i perdre’m i trobar-me sol... I no saber qui sóc... Em fa por de tornar-me boig.

—Escolta, tinc una cosa que et pot ajudar.

Li dóna unes ulleres.

—Què és això? És un regal?

—Humm, sí...

Sergi López i Jorge Picó

—Gràcies..., i què és?

—...Un utensili.

—I per què serveix?

—Per veure les coses d'una altra manera.

—Ah, i com funciona?

—Mira, així... (Es col·loca pedagògicament les ulleres.)

—Ah, com unes ulleres, és veritat... Semblen unes ulleres de plàstic...

—No, no, no... Vaja, sí... Ho semblen... Però no ho són... Bé, de plàstic... Sí que ho són, una mica...

—No, no, no, plàstic no, que sóc homeopàtic.

—Ja, però no te les has de menjar... Només te les has de posar.

—Tu te les has posat mai?

—Síí...

—I fan mal?

—Nooo...

—Però...

—Noooooooo.

Non Solum

—Vols dir que...

—Que no...

—...I si després... Els efectes secundaris.

—No en té, d'efectes secundaris.

—Però i si...

—Posa-te-les, collons!

Es posa les ulleres.

—Què tal? Notes algun canvi? Veus alguna cosa diferent?

—Sí. És molt diferent.

—Ah, sí? Què passa? Ja no veus gent asseguda?...

—Sí, sí que els veig...

—Llavors què hi ha de diferent? Que ja no et miren?

—Sí, encara em miren però no em coneixen! Es pensen que sóc un altre... Es deuen pensar que sóc un d'ells! Holaaa, bona nit, què tal, què hi ha... Sóc un altre, vull dir que sóc igual... Som

Sergi López i Jorge Picó

tots iguals... Som tots iguals... És agradable formar part d'un col·lectiu... Sentir-se que un no està sol... S'està bé aquí amb vosaltres, s'hi està millor que allà dalt, allà fa més calor. (Assenyala l'escenari buit.) No hi és el senyor d'abans? (Es busca a si mateix.) És una mica estrany aquest espectacle, és com modern... Vaja, no ho sé, no ho acabo d'entendre tot... Abans, per exemple, quan parlava del cilindre xampinyonesc, jo he pensat en una polla... Vaja, això jo, eh, vosaltres... No ho sé. Aaah, s'hi està bé, ací... Amb tots els iguals. Som tots iguals! Som tots iguals! Aaaaaaaah!

—Què passa?

—Allà dalt n'hi ha un que és diferent...

—On?

—Allà. Ah, és ell!

—Però que el coneixes?

—Tothom el coneix. Està ficat en tots els xanullos. És un d'aquests que mana, un d'aquests que decideix. És un d'aquests que porta cua.

—Que porta cua?

Non Solum

—No és un senyor normal, no, porta cua... És un il·lustríssim, o excel·lentíssim, altíssim o algo acabat en «-íssim»... Espaviladíssim... És un que diu: «Ciutadans, les coses han d'anar per ací», i nosaltres els ciutadans... Tots cap aquí.

—Ah, ja t'entenc... Estàs parlant del senyor...

—Calla, calla, ens ha vist, deixa'm parlar a mi...

Hola, bona nit... Eh? Sí, ja ho veu, aquí fent una mica el gilipolles... Voldria aprofitar per agrair-li, no en el meu nom, no, en nom de tots..., de tots els iguals... Gràcies per haver vingut unufersebedebilíssim senyor vostè, a la inauguració d'aquest pantà... Centre Cultural Cívic... social de recerca de planificació... laboral de la diversitat i de les noves tecnologies... És un honor la seva presència avui aquí. M'agradaria agrair que hagi trobat un forat en la seva agenda, que sabem que està molt carregada, encara que sigui un forat petit, ridícul, sense personalitat... Un forat, un forat... No, el que vull dir és que té vostè un forat molt maco... Vull dir que gros... No, que gros... En fi, gràcies

Sergi López i Jorge Picó

pel seu forat... Per l'agenda... Per ser aquí... De fet, volíem donar-li, no de part meva, de part de tots, volíem donar-li les gràcies per tot el que fa per nosaltres de manera absolutament desinteressada, de gestió del diner públic. Sort en tenim d'hommes com vostè, exemple d'honestedat, de transparència i de bona fe que vulguin dedicar la seva vida a treballar pels altres... en la gestió del diner públic..., que no és fàcil... Sabem que de vegades vostè es pot trobar en una posició compromesa...

DAT PEL CUL!!!

—La seva posició és molt fotuda, tenen una gran responsabilitat, tenen molta pressió, tot-hom els exigeix resultats. No és fàcil gestionar el diner públic, hi ha com una mica de contradicció... Que curiosos, viuen en un món on tot és dels altres, res és seu. Quina idea més maca! Diner públic... Que és clar, ja ho diu la paraula, que vol dir que no és seu, sinó que és de tots... Però

Non Solum

també és diner i, és clar, d'alguna manera hi ha aquest reflex humà de, xap!... (Tira la mà a la butxaca, com un lladre.) El que passa és que les idees estan bé... Però els partits, és clar, no poden viure de l'aire, dels ideals, de les utopies. S'han de finançar. I els diners públics, sí, són públics, d'acord, però... però també són diners. És el mateix que els concursos, que també són públics però el guanyador és privat. Però no passa res. Les coses funcionen així. Tots ho sabem, a més ho fa tothom, i no n'hi ha proves... El món funciona així i hi ha coses que no es poden canviar. Vostè fa el que pot. Només és una víctima...

FILL DE PUTA!!

—Són uns joves... Què li he de explicar...!
Uns joves, perdoni'm un moment...

—Nois! No podeu fer com els joves normals i anar a fumar porros a l'institut? Heu de venir aquí... Són peluts, pollosos, van bruts. No desco-

Sergi López i Jorge Picó

breixo res. Ja se sap, no saben el que fan. No saben on van, s'estan buscant, i mentre es busquen, no s'afaiten, es foten un pírcing, es toquen els ous davant la plaça de la vila, n'hi ha que es fan bisexuals només per provar-ho, es tiren pets, fumen porros, pastilles, tot el que troben... El que faci falta... He sentit a dir que n'hi ha alguns, no tots, que es masturben... Sí, sí, sí, se la pelen. Amb la mà. L'agafen, la sacsegen... Bé, ja sap de qui li parlo... Però ells sense guants. S'embruten les mans d'esperma i després s'eixuguen amb el cobrellit de ca la sogra... No tenen valors... Com diu?... No és com abans?... Quina gran frase... No és com abans... Vostè és un poeta!...

FILL DE PUTA! SAC DE MERDA!

DAT PEL CUL!

—Perdoni'm un moment... Nois! S'ha acabat! Prou! Silenci! Necessiten un principi d'autoritat. El demanen a crits...

Non Solum

—La teva dona és una porca!

—Nois, si us plau, amb la família no us hi foteu...

—Ta mare és una gossa! Ta filla és un putot!

—Feu el favor, si us plau...

—La xupa de puta mare!

—Eh!

—Tots la coneixem!

—Nois, si us plau! Disculpi, em sap greu.

Fins ara ha estat un espectacle molt divertit i molt entretingut, i en canvi ara trobo que la cosa... Ah, no! Ah, no!.. Insultar, no... Insultar és trencar les regles del joc democràtic, i les regles democràtiques no es poden trencar i s'han de protegir... La democràcia s'ha de protegir, s'ha de salvaguardar, s'ha d'enllustrar, s'ha de nodrir, s'ha de construir... Com? «Construint el dia a dia», és curiós que tregui vostè a escena aquest verb de construir... Li sona aquest verb, no? La construcció, l'obra pública... Ja sap de què li parlo... És molt pública l'obra pública,

Sergi López i Jorge Picó

oi?... Sí, l'obra és pública. Però la teva comissió ja és més privada!

—Fill de puta! Cabró! Malparit! Dat pel cul! Sac de merda! Gilipolles! Ja m'he cagat en la puta mare que t'ha parit!.. Alimanya! Brètol! Cagarro! Nois, digueu-li algo... Vinga, nois... Sortiu i manifesteu el vostre desencant... Perdó? Que és un discurs massa simple? Baixa aquí! Que no tens vergonya! Fill de puta! Discurs massa simple, discurs massa simple... Toca'm els ous! Baixa aquí i digue'm-ho a la cara! Massa simple, massa simple... Sap què li dic? Que agafaré un d'aquests fanals tan moderns que ha dissenyat aquest arquitecte amic seu que cobra tant, i de manera «massa simple» l'hi fotrè pel cul... A l'arquitecte no, a vostè, cabró... Perquè el poguéssim compartir entre tots, aquest orifici seu que és tan públic... Sac de pus! Merda seca! Fístula! Almorrana! Glàndulaaaaa!...

—Perdoni'm, però el veig molt millor.

Non Solum

—Sí, sí, és veritat... Em trobo molt millor, sóc un altre! Em sento capaç de tot. (Es treu les ulleres.) Al principi em pensava que eren unes putes ulleres de plàstic, però funcionen molt bé, van molt finetes...

(Se les torna a posar.)

—Fill de puta! Que tu no ets el jefe! Que el jefe som nosaltres! Tu ets un putó manat, que treballes per nosaltres, dat pel cul! Cabró! Què s'ha de fer? Estic a tope! Aprofitem l'embranchida! La revolució! La revolució! No hi ha una mica de benzina per ací? Una pedra, una pedra del carrer! Quina merda de Paradís!, no hi ha pedres per llançar. Una destral... On hi ha una destral? Trenquem alguna cosa, collons! No hi ha cap bisbe a la sala? D'aquests que els estrenys una mica i xerren? Cremem-ho tot! Me cago en la puta!

—Escolta, per què no aprofites aquesta energia que tens i et treus les ulleres...

Sergi López i Jorge Picó

—Treure-me-les?

—Sí.

—Però, per què, treure'm les ulleres?...

—Perquè no pots anar tot el dia amb unes ulleres de Starsky i Hutch....

—Ah, no?

—Un dia o un altre te les has de treure i assumir alguna cosa.

—I no podem assumir demà?

—No, no, és ara.

—És que si me les trec em coneixeran.

—I què?

—Doncs que sabran qui sóc.

—I què?

—Que sóc el lampista.

—És igual.

—Però també treballo al cadastre.

—I què?

—És que... tot i que sóc negre, em sento dona.

—I què?

—Que com que sóc un ignorant, condueixo

Non Solum

un autobús vestit de majoret vegetariana, i això diuen que és il·legal, per més que sigui finlandès i tot em rellisqui...

—I què?

—Que no estic segur de si m'agraden més els homes o l'allioli!

—I què?

—Doncs... Que jo no... No només sóc jo, sinó que també...

—Què vols dir?

—Que també sóc un altre... És a dir... Que tu i jo som el mateix!

—Tu i jo som el mateix? Llavors és molt fàcil, ja pujo jo. Això sí, les ulleres te les treus tu.

—Jo? Eeeh... Què fas?, on vas?, no em deixis sol... Hi ha algú? Eeh, on sou? Esteu aquí?... No em deixeu sol, us necessito, si us plau, ajudeu-me.

—Sí, estem tots aquí? Sí!, que queda allioli? Xxxxt! Ara no! Necessita que l'ajudem... Va, vinga, noi, endavant!

—«Atiéndeme...»

Sergi López i Jorge Picó

—Molt bé!

—«...Quiero decirte algo...».

—Collons, que malament que canta, no?

—«...Que quizás no esperes... Doloroso tal vez...».

—Molt bé, torero!

—«Escú...». Heu portat les maraques? «...Chame, aunque me duele el alma, yo necesito hablarte y así lo haré».

«Nosotros que fuimos tan sinceros
que desde que nos vimos
amándonos estamos
nosotros que del amor hicimos un sol
maravilloso
romance taaan divino
nosotros que nos queremos tanto,
debemos separarnos
no me preguntes más
no es falta de cariño
te quiero con el alma

Non Solum

te juro que te adoro y en nombre de este
amor
y por tu bien
...Te digo adióssss».

—I amb aquest bonic bolero us diu adéu l'Orquestra internacional Folgueroles i us dóna les gràcies a tots per haver-nos acompanyat. De tot cor, us diu: Visca la festa major de... (Diu el nom del poble on es representa l'obra), que com la de Vilanova i la Geltrú, sempre l'acabes pagant tu! M'han acompanyat: a la guitarra, Josep Folgueroles. Al baix, Josep Folgueroles. A la bateria, Josep Folgueroles. Als teclats, Josep Folgueroles. Al clarinet, trompeta, helicó, fiscorn, bombardí, tuba i oboè, no només el clàssic sinó també el barroc que és aquell que té les claus de llautó perquè l'alpaca no s'havia inventat... Josep Folgueroles! I és clar, el cor de les disset germanes Folgueroles i aquest que us ha cantat, que us canta i que us cantarà, quan així ho voldreu... Josep Folgueroles.

Sergi López i Jorge Picó

Fa un bis.

«Nosotros que nos queremos tanto,
debemos separarnos,
no me preguntes más.
No es falta de cariño.
Te quiero con el alma.
Te juro que te adoro y en nombre de
este amor
y por tu bien
te digo adióooosss... Puampampum!».

Es fa fosc.

